

Ábrándok kastélya

-részlet-

A sor végén egy idős asszony igyekezett lépést tartani a többiekkel. Szorgalmasan emelgette apró lábait, melyek éppen csak hogy kibukkantak hosszú kabátja alól. Fekete cipőcskéi lendületesen segítették előre, míg meg nem állapodtak a kandalló előtt. Azután megfordult, és hosszan, mozdulatlanul figyelt. Bézs színű kesztyűbe bújtatott kezei úgy tartották mellkasa előtt kis retiküljét, mint valami pajzsot. Közelebbről még az is látszott, hogy a kortól megsürkült, de még mindig világoskékes szemei a szokásosnál csillogóbbak lettek. Ki tudhatja, mi minden forgolódott fehér kontyba öltöztetett gondolataiban?

Nem is vette észre, ahogy tovoreppen felette a délután. Csak arra eszmélt fel, hogy Endre, az idegenvezető megérinti a vállát.

- Bocsánat hölgyem, valami baj van? Tudok esetleg segíteni?
- Ó, köszönöm, semmi-semmi, csak elgondolkodtam. Máris mehetünk tovább.
- Sajnos a látogatásnak már vége van, minden vendég távozott. Csak ön maradt itt. Ez a szárny itt le lesz zárva. Még jó, hogy benéztem még egyszer. Őszintén szólva kissé szégyellem magam, hogy nem vettem észre; tudja... hogy nincs a csoporttal. Ez eddig még sohasem fordult elő.
- Ne is törődjön vele, nem szoktam én elveszni olyan könnyen!

- Mikor volt, ha megkérdezhetem?
- Lássuk csak, kilencszáztizenhatban. Nagyon fiatal voltam még, az öreg gróf fogadott fel szobalánynak.
- Itt, ebben a kastélyban?

- Itt bizony, úgy két évet töltöttem a szolgálatukban. Nézze csak, itt van a kandalló, ami ugyanaz a kandalló, mint akkor volt. Tudja hányszor fűtöttem be ebbe? És, és ott van az a kilincs azon az ajtón. Na, az még ugyanaz a kilincs, amit akkoriban annyiszor, de annyiszor szidoloztam fényesre, hogy el sem tudom mondani. Ezzel a két karommal itt. – Mutatta fel mély barázdákkal megszépült kezeit, melyben még mindig kis táskáját szorongatta.

Endre csendben az ajtóhoz lépett, ujjait óvatosan a kilincstre helyezte. Érdekes volt számára a döbbenet, ami hirtelen egy tehervonat súlyával ereszkedett rá, és ami eddig valahogy még a közelébe sem került. Most azonban, talán az elhangzott mondat hatására, vagy az aprócska, öreg hölgy kisugárzása miatt elementáris erővel áradt elő benne az érzés, hogy ez itt körülötte nem csak egy épület, nem csak egy szoba és nem csak egy kilincs. Nem. Ez itt minden. A valaha itt élt, lakott, dolgozott, meghalt emberek teljessége. Maga az idő és az élet.

A teljes szöveg elérhető a Kézműves irodalom részeként, további részletek a www.zsenart.hu/ntp.html oldalon.